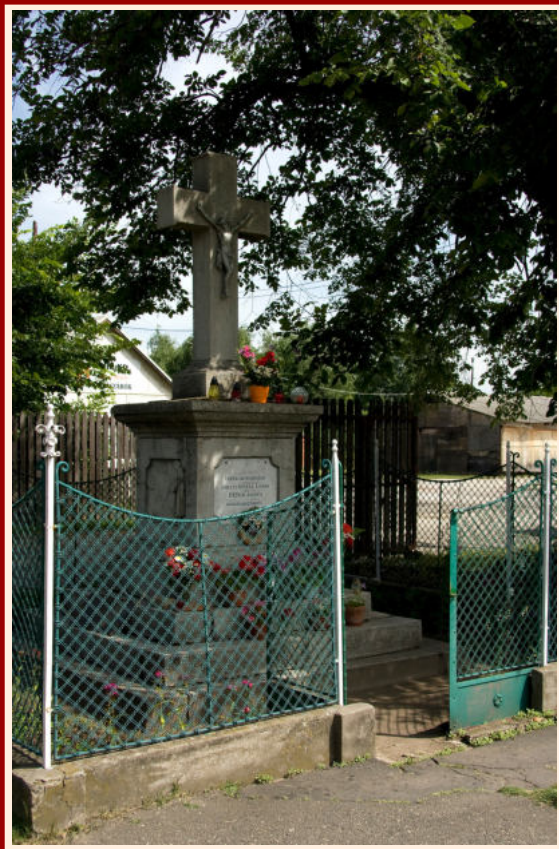
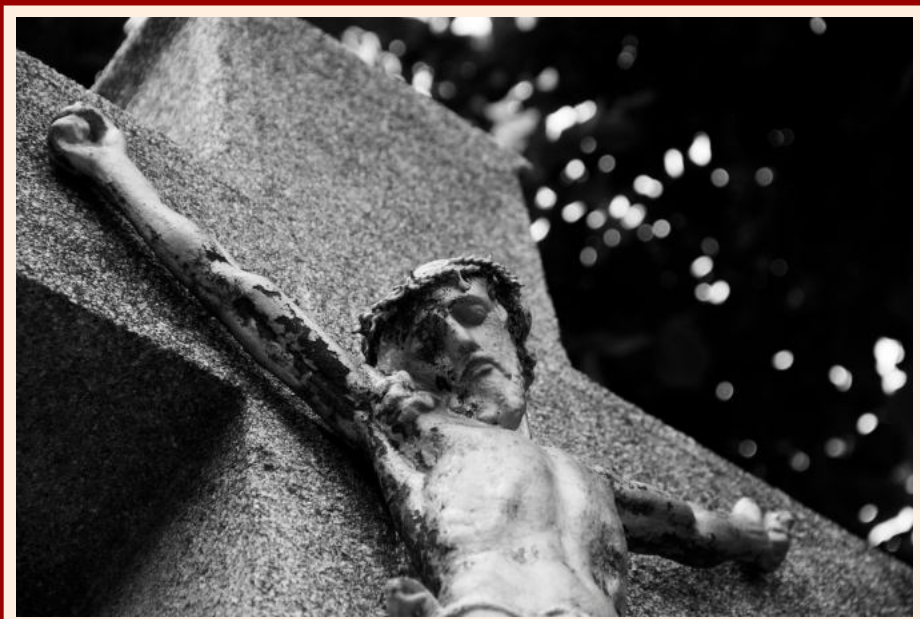

HELYTÖRTÉNETI FÜZETEK 1.

SZEGED KECSKÉS ISTVÁN TELEP

MARKOS GYÖNGYI A HŐSÖK KERESZTJE

FOTÓ:
A HŐSÖK KERESZTJE
(Szeged, Szabadkai út) részlet
HELYIEK NYELVÉN "A KÖRÖSZT"

HELYTÖRTÉNETI FÜZETEK 1.

**SZEGED
KECSKÉS ISTVÁN
TELEP**

MARKOS GYÖNGYI
A HŐSÖK KERESZTJE

SZEGED 2022.

Szerkesztő:
Sidló Kitti

Felelős kiadó:
Szent-Györgyi Albert Agóra
Kecskési Művelődési Ház

Készült 200 példányban
Szoliter Kft.
6800 Hódmezővásárhely,
Ferenc utca 14.

Támogató:
Dr. Simon-Fiala Donát
önkormányzati képviselő

Fotók:
Dömötör Mihály és Markos Anna

A hősök keresztje

Bevezető

A „Helytörténeti füzetek” első számában A *hősök keresztje*, a helyiek elnevezése szerint a *kőrösz*t történetét ismerhetik meg az érdeklődők.

A részletek bemutatása előtt szükséges röviden szólni Kecskés István telep kialakulásáról, s rövid történetéről. Városrészünkben ma már több mint 3000 fő lakik. A több, mint 90 éves története három kisebb korszakra osztható.

Az első, Kecskés István nevéhez fűződik: az első világháború után, az 1920-30-as években az ő közreműködésével *hadirokkantak*, hadiözvegyek és hadiárvak részére osztottak *házhelyeket*, s népesedett be a városi bérföldeknek ez a területe. A második, nagyobb létszámú beköltözés a második világháború után történt. A város szocialista vezetése Szeged égető lakáshiányát munkáslakás építési akciókkal oldotta meg, s ennek részeként az ekkor már Ságvári telepnek nevezett városrészre *ikerházak* építését szervezték meg a nagyüzemek dolgozói részére (1957/58 ill. 1961-65). A harmadik korszak a *modern házak* építése újabb lakók beköltözése a 20. század végén kezdődött, s napjainkig tart.

A telepek (ahogy Szegeden mondják *telepök*) kialakulásának oka városunkban is a világháborút követő elszegényedés, valamint az Erdélyből és Bácskából érkezett menekültek nagy száma volt. A szegedi telepek közös jellemzője, hogy a körtöltésen kívül helyezkednek el, Szegedet valóságos gyűrűként fogják körbe.

A telep névadója Kecskés István (1880-1944), aki magát a róla elnevezett telep védnökének, az itt lakók pedig őt védelmezőjének tekintették. Maga is hadirokkant volt, az I. világháború után

kapcsolódott be a város közeletébe. A Szegedi Ármentesítő és Belvízszabályozó Társulatnál végzett főállása mellett szabad idejét sorstársai megsegítésének szentelte. Az 1920-as évek elején a HADRŐÁ (Hadirokkantak, Hadiözvegyek és Hadiárvák) Országos Nemzeti Szövetségének városi csoportjának ügyvezető igazgatója lett, majd a HONSZ (Hadirokkantak Országos Nemzeti Szövetsége) társelnökeként is aktívan dolgozott.

Legjelentősebbnek a szegedi hadirokkantak érdekében kifejtett tevékenységét tartjuk. A munkához juttatáson kívül legnagyobb hatású szervezői tevékenysége a hadirokkantaknak juttatott házhelyek kiosztásához fűződik. Szegeden 381 házhelyet és 591 hold bérföldet osztottak ki Kecskés István közreműködésével.

1. kép Kecskés tartalékos főhadnagy, é.n.

A telekosztás jogi háttérét országos szinten az 1920. évi XXXVI. tv. 61.§ szabályozta. Ezek szerint az igazolt hadirokkantak és azok özvegyei un. járadékteleket kaphatnak és azokra családi házakat építhetnek. Szegeden a város az 1923. évi 446. és 523. számú közgyűlési határozatai alapján 1924-ben kezdte meg a telkek kiosztását. A járadéktelek dokumentumai alapján megállapítható, hogy a szegedi hadirokkantaknak juttatott házhelyek közül az I. sorszámmal jelzett telkek a Szabadkai út bal oldalán az úgynevezett *Szérűskerti dűlőben*, a II. számú házhelyek a Szabadkai út jobb oldalán az un. *Kénytelen dűlőben* kerültek kiosztásra. Kecskés István közreműködésével alacsony kamatozású kölcsönhöz jutottak a hadirokkantak, aminek segítségével házat építettek maguknak. Az itt fölépült kb. 160 házból álló *öreg- vagy ótelep* lakói adták a mai Kecskés-telep magját, amelyet

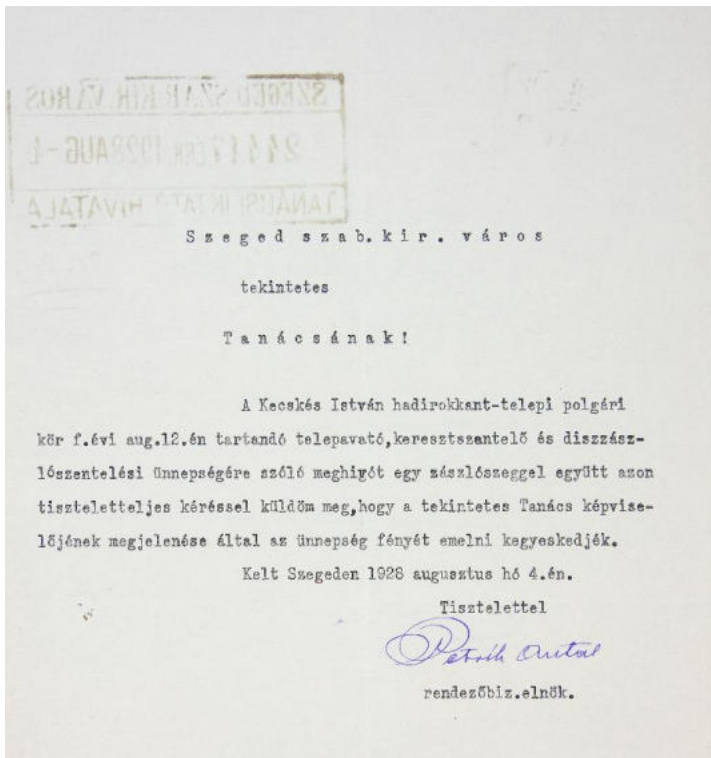
kezdetben Rokkant telepnek hívták. 1926-ban 46, 1927. márciusából 51 elkészült és 6 épülő házról van adatunk 245 fő lakossal, akik közül 4 családban volt hadiözvegy a családfő. Az 1928-as telepavató ünnepségről tudósító újságírók mintegy 100 megépült házról írnak. A második világháború után 160 ház lakóiról van tudomásunk.

A lakóházak fölépülése mellett élehetővé kellett tenni a településrészt: a közösségi intézmények közül elsőnek 1928-ban az elemi *iskola* felépítésére (1931-ben oltárfülke kialakítására) került sor, majd 1938-ban megnyílt az *óvoda*, 1939-ben felavatták a *Polgári Kör Kultúrházát* a Klebelsberg Kunó kultúrpolitikai programjának keretében. (Ezeket a későbbi helytörténeti füzetekben részletesen is megismerhetik.) A betelepült lakók közösséggé válásához a Polgári Kör, a pedagógusok és a vallási közösségek járultak hozzá.

Keresztszentelés, telepavató

A telep életében az első, az egész közösséget érintő, egyúttal közösségteremtő esemény 1928. augusztus 12-én a *telepavató*, a háborúban elesett hősöknek fölállított *kereszt - és a polgári kör díszszászlojának szentelési ünnepélye* volt. A fényes külsőségek között megrendezett esemény jelentőségét Kecskés István a hatóságokhoz írt egyik kérelmében így fogalmazta meg: „(...) *telepünk történetében kimagasló esemény, s jövő fejlődésünkre rendkívül nagy jelentőségűnek ígérkezik*”. Napjainkban augusztus 12-hez kapcsolódva szerveztük városrészünk 90. születésnapjára ünnepségét és még négy évfordulót (90 éves oktatás, 90 éves kereszt, 80 éves óvodai nevelés, 80 éves kultúrház), valamint tettük hagyományossá az évente megtartott születésnap rendezvényeket. Bár a telep már 1924-ben felvette Kecskés István nevét, a hivatalos ünnepségre 1928-ban került sor a Szeged Kecskés István Hadirokkant-telepi Polgári Kör szervezésében.

A rendezvény díszvédnöke *Klebensberg Kunó* kultuszminiszter volt, fővédnökei között megtalálhatók Glattfelder Gyula csanádi püspök, Darányi Kálmán államtitkár mellett az ország és a város katonai és polgári vezetői. Többek között Svoy Kálmán tábornok, Aigner Károly főispán, Somogyi Szilveszter polgármester. Az ünnepség nagyságát mutatja, hogy 40 fő „sima” védnöke volt. A zászlószentelésre külön *zászlóbizottság* alakult Mayer Dezső elnökletével, különböző megbízottakkal (ügyész, pénztárnok, jegyzők és zászlótartók) és egyszerű tagokkal, összesen 13+40 fővel. A zászlóanyai tisztséget Kecskés Istvánné, Gyémánt Jánosné és Mayer Dezsőné látta el. Az ünnepség 82 fős (!) *rendező bizottságát* Petrik Antal irányította.

3. kép A rendezőbizottság meghívója a városi hatóságoknak

Az előkészületekhez tartozott az újonnan felállított kereszt környékének rendezése és parkírozása, amelyet tükörpark-szerűen terveztek kiképezni. Az előzetesen megtervezett talajtakaró virágszőnyeg kialakításához a város kertészetétől majdnem 1000 db alacsony növésű, különböző színekben pompázó virágot igényeltek (pl. papagájfüvet). Ezen kívül 15-15 db pálmát és babérfát, 150 db egyéb növényt kértek. „... a fenti növényekkel ez alkalomra díszes külsőt óhajtunk adni annak a nagy ünnepségnek, amely telepünk történetében kimagasló esemény, s jövő fejlődésünkre rendkívül nagy jelentőségűnek ígérkezik.” (Csongrád Megyei Levéltár Szeged Város Tanácsának iratai 20976/1928)

Az ünnepségre, ha nem is teljes egészében az igényelt növényfélések, de dekoratív társaik megérkeztek, mert minden híradásban megemlíti a gyönyörű növényeket. A rendezvény előkészítésében résztvevők tekintélyes száma, valamint az 57 koszorús pár részvétele jelzi, hogy az ünnepséget az egész telep magáénak tekintette, az előkészületekben és az eseményen szinte mindenki részt vett, a legidősebbektől a legfiatalabbakig. Az ünnepi esemény a következőképp zajlott le.

Az ünnepség központja a felavatandó kőkereszt és a mellette felállított dízsátor volt, ahol a telep lakói gyülekeztek. Az érkező, magas rangú vendégeket, zászlóanyagát és egyesületeket a Polgári Kör vezetősége a telep bejáratánál bandériummal fogadta. 9 órakor kezdődött az egész napos ünnepség, amelyről a Szegedi Új Nemzedék a következőképp számolt be:

„Az ünnepély szentmisével vette kezdetét, amit a virágokkal gazdagon díszített szabadban felállított oltárnál Páter Vencel alsóvárosi plébános mondott. Gyönyörű beszéd keretében avatta fel ezután a telepet, a Keresztet és a díszzászlót. Párhuzamot vont a telep rokkant lakói és a honfoglaló ősök között, akik szintén vérükkel váltották és szentelték meg ezt a földet. A díszzászlót ezután a következő szavak kíséretében adta át a vezetőségnek:

’Átadom ezt a díszzászlót a vezetőségnek, hogy azt mindig az erény és becsület útján vezesse, amit ha megtart, akkor az unokák bátran és emelt fővel elmondhatják: szegény megrokkant őseink igaz magyarok voltak.’ (1928. augusztus 14.)

Érdeemes idézni a Szegedi Havi Boldogasszony 1928. szeptemberi számát is:

„Kecskéstelep vallásos népe aug. hó 12-én szép ünnepre virradt. Az új telepen a hazáért vívott harcokban megrokkant katonák vagy azoknak özvegyeik, árvaik kaptak telket házépítésre. Az immár 100 házból álló telep lakói az Isten dicsőségére és a hívek épülésére, az áhítatos érzület fölkelésére gyönyörű kőkeresztet és a Kecskéstelepi Polgári Kör díszes zászlaját P. Vencel plébános aug.12-én szentmise és szentbeszéd keretében megszentelte. E telep lakói – mondotta többek között – új honfoglalást végeztek. Házhelyüket vérrel szerezték meg. És amíg a házikók épültek, több véres könny hullott e falakra, mint vízcsepp a habarcsba... És ahogy a kereszt a háború pokoli zűrzavarában reményt és vigaszt nyújtott, úgy az élet keserűségei, szenvedései közepett bizalommal boruljanak le a kereszt lábaihoz, mert mindenkor megerősödve és megvigasztalva fognak onnan eltávozni. (...) A Máriás-zászlót pedig mindenkor az erény és tisztesség útján hordozzák, hogy ép és egészséges gyermekeik, unokáik egykor elmondhassák: szegény megrokkant apáink igaz magyarok voltak... A hallgatóság soraiban fel-felzokogó sírás bizonyította, hogy a beszéd a szívek mélyére talált. E szép nap emléke még sokáig fog élni a kecskéstelepi hívek lelkében.”

P. Vencel ezután fölszentelte a gyönyörű, virágokkal díszített kőkeresztet, melyet Mayer Dezső beszéde követett a telep keletkezésének történetéről.

Utána díszközgyűlés volt, melyet Gyémánt János egyesületi elnök nyitott meg. A telepavató ünnepi beszédet Tóth Imre kormányfőtanácsos tartotta, majd Kecskés István emlékezett a háborúban elesett hősökre, s az onnan sérülten, betegen hazaérkező sorstársakra. A díszközgyűlés a Himnusz eléneklésével ért véget, ami után ünnepélyes felvonulás következett, amelyen 57 pár koszorúseány és legény vett részt. Este bankett fejezte be a sikeres egész napos ünnepséget.

4. kép Diszvacsora a telepavatón

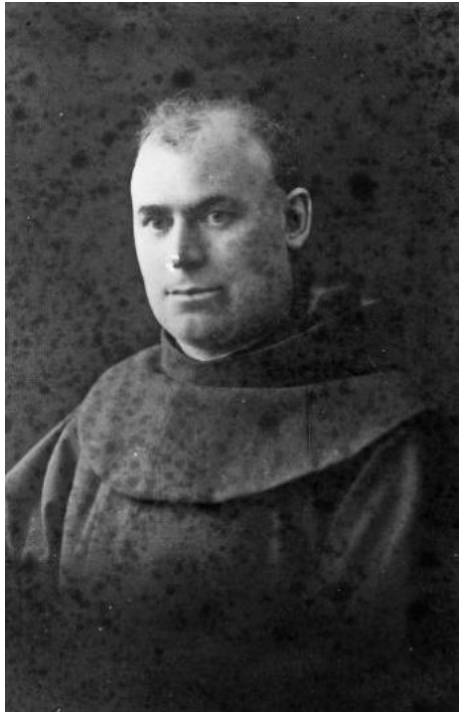
Ifj. Tombácz Lajos (1921-2005) 1998-ban jegyezte föl a telepavatásának családban őrzött történetét:

„1928. augusztus 12-én telepavató és kereszt és díszászló szentelő ünnepség volt. Az ünnepség reggel 9 órakor kezdődött, amelyen magas rangú vendégek is jelen voltak a meghívottak közt. Megnyitó beszédben méltatták Kecskés Istvánnak, mint szegedi HONSZ elnökének és országgyűlési képviselőjének a közbe járást

a telepnek hadirokkantaknak való részére kiosztását. Majd az akkori kör elnök, Gyémánt János javaslatára Kecskés István telepnek való elnevezésére tett javaslatot, amit az ott jelen levő kb. 200 személy közfelkiáltással el is fogadott.”

Itt kell említést tenni *P. Schneider Vencel* (1896-1985) alsóvárosi ferences plébánosról, aki a hitélet feltételeinek kialakulásában fontos szerepet játszott: mint a telep plébánosa, de mint rendházfőnök is a hitélet minden területén kész volt segítséget nyújtani, részese volt a telep eseményeinek.

A telep életében központi helyet elfoglaló keresztet a telepalapító hadirokkantak közadakozásból állították föl az I. világháborúban elesett hősök emlékére. Schneider Vencel plébános az Egyházmegyei Hatósághoz írt levelében, – amelyben a fölszenteléshez kért engedélyt – írta, hogy a kecskés-telepiek *„jámbor adakozásból és közgyűjtésből Isten dicsőségére és a hívek épülésére igen szép és stilszerű kőkeresztet állítottak.”*

5. kép Pater Schneider Vencel ferences szerzetes az 1920-as években.

Ebben a dokumentumban olvasható, hogy a kecskés-telepi „keresztalap” betétkönyvébe 150 pengő gyűlt össze.

3682
1928. évi

Főispálosi Egyházmegyei Hatalóság!

Az alsóvárosi-plébánia területén épült
"Kereszt-telep" róm. kath. lakosai jámbor adakozásból
és közgyűjtésből Isten áldásigéjére és a hívők épületére
igen szép és stílusos közközpontot állítottak.

Kereszttelepi hívőim tölem, mint plébánosuktól
a közközpont meggyújtását igl. a. p. 12-14 körök.

Mintán nevezett hívőim a mellékelt "Feltéti-könyv"
bizonyosra szerint a Főispálosi Egyházmegyei
Hatalóság 1927. január 6-án kelt 99. számú rendelkezésének
döntését illetően, a közközpont meggyújtására vonatkozó
engedélyt a Főispálosi Egyházmegyei Hatalóságtól
alapszállal kérem.

Főispálosi Egyházmegyei Hatalóságnak

alapszállal kérem:

Jegyző 1928. aug. 8-án

P. Felucia Vencel
plébános

Melléklet: 1 Feltéti-könyv 150. paragraf.
Kereszttelepi Központ.

6. kép P. Schneider Vencel plébános kérvénye keresztszentelésre, 1928.

A kőből készült emlékmű középpontjában három lépcsőn 120x120 cm-es talapzat áll, rajta a keresztre feszített Jézussal.

7. kép A Hősök keresztről készült legrégebbi fénykép
(a Móra F. Múzeu tulajdonában van).

Az elülső és hátsó talapzaton elhelyezett táblákon az alábbi szöveg olvasható

Elöl:

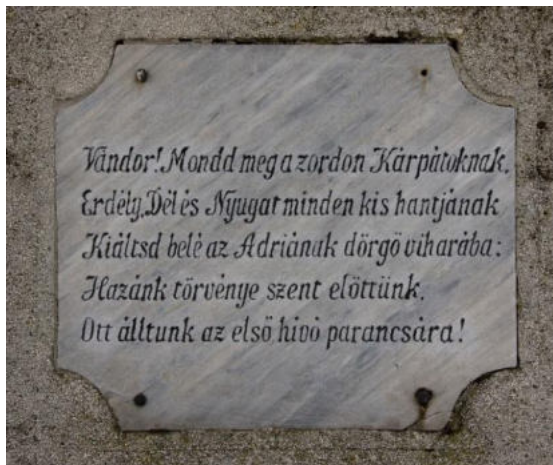
„Isten dicsőségére
emeltetett az Úrnak
1928-ik évében
közadakozásból.”

8. kép Elöl elhelyezett tábla

Hátoldalon:

„Vándor! Mondd meg a zordon Kárpátoknak
Erdély, Dél és Nyugat minden kis hantjának
Kiáltsd belé az Adriának dörgő viharába:
Hazánk törvénye szent előttünk,
Ott álltunk az első hívó parancsára!”

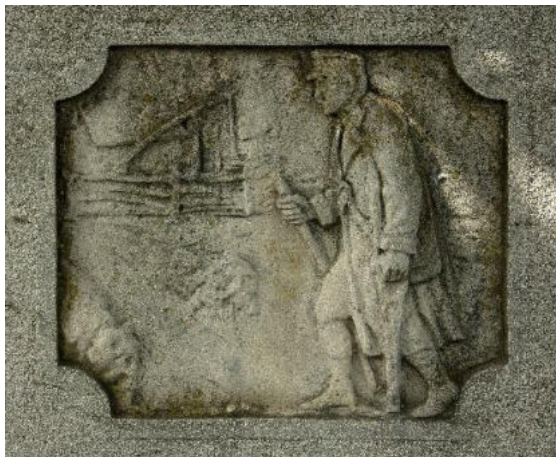
9. kép Hátoldalon elhelyezett tábla

A talapzat két oldalán egy-egy dombormű látható. Jobb oldalán egy katonasír mellett imádkozó két alak: egy özvegyet szimbolizáló nő, mellette kislánya.

10. kép A jobb oldalon elhelyezett dombormű

A bal oldali domborművön egy háborúból rokkantként, bottal és mankóval hazaérkező katona látható, akinek szemei előtt megjelenik, hogy messze távolban várja a családja.

11. kép A bal oldalon elhelyezett dombormű

Az emlékmű körülkerített. Betonlábazaton álló, díszített vas oszlopon ívelt, dupla fonatú dróthálós rekeszekkel van körbe kerítve. Ajtaja mindig nyitva van, ahova a megbízott gondozón kívül gyakran betérnek egy-egy virágcsokorral mások is. Különös figyelmet fordítanak-fordítottak a rendbe tételére a halottak ünnepén. *„Mindönszentekkor imádkoztak este, gyertyát gyújtottak. Körülrakták a környéket, gyertyát gyújtottak.”* – emlékezett Tombác Lajosné. Más adatok a kereszt megkoszorúzásáról szólnak. A halottak napi gyertyagyújtás szokását a telepiek ma is tartják.

A régi telep lakossága a kereszt körül tartotta ünnepeit. 1932-ben törvénybe iktatták, hogy az első világháborúban elesett hősök emlékére május utolsó vasárnapja „Hősök ünnepe” néven nemzeti ünnep legyen. A telepiek közössége a törvénybe iktatás előtt is minden évben szentmise és koszorúzás keretében áldozott hősi halottjai emlékénel. Az iskola nevelési céljaiban is kiemelten szerepelt ez a szempont: *„A Kecskés telepi iskola egyik feladatának tekinti azt, hogy a világháborúban elesett hősök emlékét fokozottabb mértékben ápolja, mert a tanulók hadirokkantak gyermekei. Kedvező idő esetén a hazafias ünnepélyeket az iskola növendékei a szülőkkel együtt az elmúlt iskolai évben is a telepen álló hősök keresztjénél tartották. A kereszt körül levő fák és virágok gondozásában az iskolás gyermekek is részt vesznek.”* - írta Wéber József igazgató év végi jelentésében 1935-ben. (Wéber József igazgató év végi jelentése a Kecskés telepi és a Klebelsberg telepi iskola 1934/35. tanévről SzIsz/b. 486/1935)

Itt ünnepelték az egyik legnagyobb nemzeti ünnepünket, március 15-ét. A szentmise után az iskola növendékeinek rövid műsorát itt mutatták be. Az itt zajló eseményekre a legidősebbek nagy szeretettel emlékeztek vissza.

„Sose felejttem el, volt, amikor mezítláb voltunk, mert szegénység volt, vagy mezítlábas cipőbe. Ott szavaltunk, énekeltünk. Az iskolai

tanulóknak kellett szerepelni. Szerintem kivettek bennünket.”
(Kojedzinszky Richárdné)

2011-ben Mészárosné Kotogán Etelka így emlékezett az eseményekre:
„Itt a körösztnél is mindig mögémleköztek, amikor volt a március 15-e. Akkó’ emléköztek mindig a halottakra, akik odamaradtak a háborúba. Az iskolásoknak volt műsora. Tudja, elmöntünk a misére, ott a pap úgy intézte a misét, hogy azokra emléköztek, akik odamaradtak a háborúba. Ésakkor utána kimöntünk a köröszhön és ott vót egy kis ünnepség. A gyerökök verset mondtak.”

Egy, a szobornál mondott verstördék maradt meg emlékezetében számunkra, amit a 30-as évek végén, elsős vagy másodikos korában mondott el. Úgy emlékezett, hogy az olvasókönyvükben szerepelt ez a vers:

*„Akiket a háborúból szívrepesve vártak
Idegen föld hantja alatt közös sírba zártak.
Az a sok jó magyar vitéz mind csillaggá váljon
Hős lelkük a szép fényes mennyországba szálljon.
Idegen föld hantja alatt szívük nem lel nyugodalmat.
Álmuk csöndjét bízták rátok, árváikat ne hagyjátok
Mert nem jön vissza már, annyi halott katona.”*

Más változat szerint a vers így hangzott:

*„Idegenbe messze, messze, Sok honvéd van eltemetve
Idegen föld hantja alatt szívük nem lel nyugodalmat
Az a sok-sok magyar vitéz mind csillaggá váljon
Hős lelkük a szép fényes mennyországba szálljon
Álmok csöndjét bízták rátok, árváikat ne hagyjátok,
Mert nem jön vissza már soha annyi halott katona.”*
(Mód László gyűjtése)

A kereszt központi szerepe eltűnt a telep életéből a társadalmi változások, az életkörülmények megváltozásával, a lakosság növekedésével. Az újabb betelepülők számára már nem jelenti, jelentheti ugyanazt, mint az őslakosoknak, a háborúban érintett családok leszármazottjainak.

12. kép Bődő Mária egykori telepi kislány a telep központjánál az 1940-es években

A kereszt gondozása ma is fontos az itt lakóknak. Mód László néprajzkutató kéziratos tanulmányában példaértékűnek említi a kecskés-telepiek mai kereszt-gondozását. A keresztet azok az asszonyok gondozzák, akik a Zombori utcában kialakított kápolna rendszeres látogatói. A telep lakói közül sokan helyeznek el virágcsokrot, különösen halottak napján és környékén.

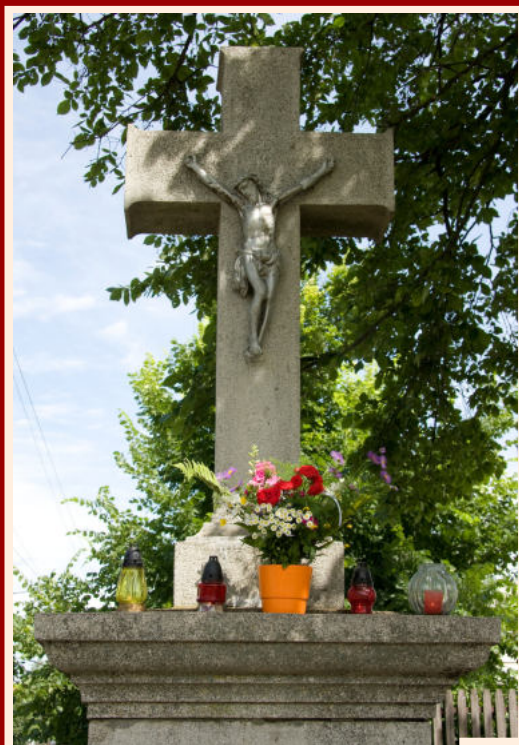
Én úgy vélem, nem lehetünk teljesen elégedettek, többet kell tennünk múltunk megbecsüléséért. Egy alapos restaurálás és tisztítás még szebbé és élvezhetőbbé tenné az emlékezés helyét, s föl lehetne eleveníteni a koszorúzási ünnepséget. Nem tartom szerencsésnek a közvetlen környezetében kialakított építményeket sem.

13. kép Bollok Lászlóné 2011-ben, egykor a kápolna gondnoka, majd a kereszt gondozója volt.

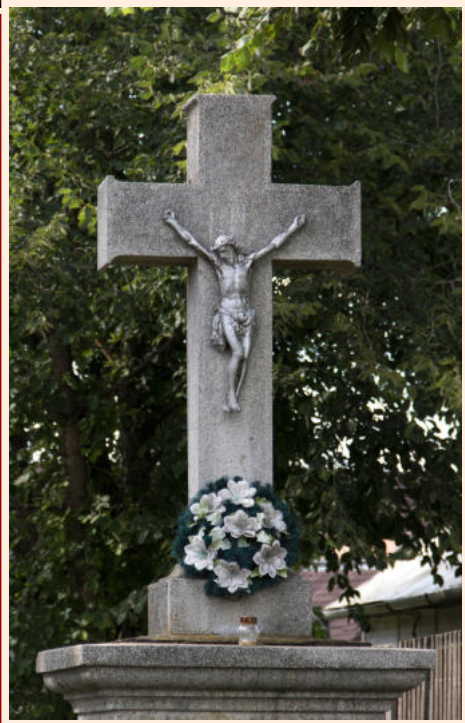
Források:

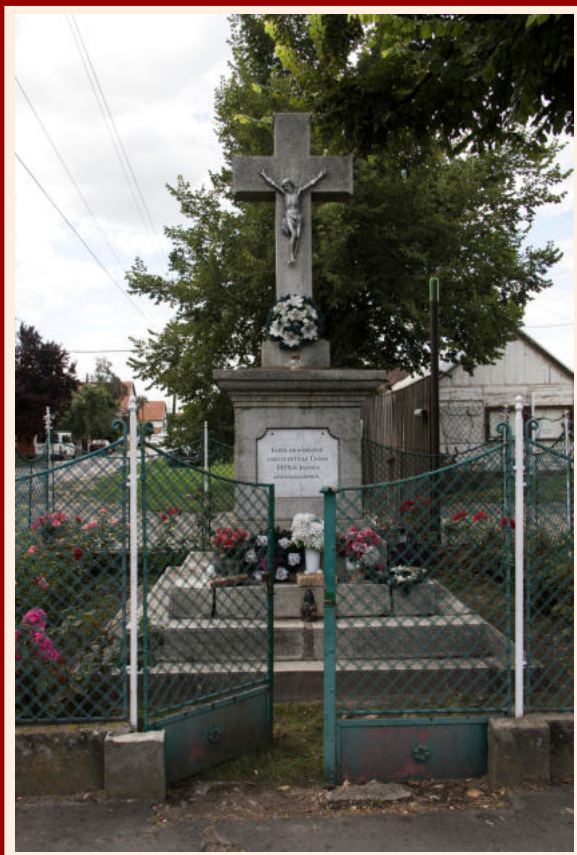
- Ahol a rokkantak laknak/Mankók és tolokocsik vándorlása a Kecskés-telepről a városba (1931. Délmagyarország, január 10. 3.)
- Bárh János 1990: A katolikus magyarság vallásos életének néprajza In: Magyar néprajz VII. Budapest, Főszerk. Dömötör Tekla, szerk. Hoppál Mihály 331-424.
- Dudás Béla 1994: Szociális és egészségügyi viszonyok. In: Szeged története 4. Szeged Szerk. Serfőző Lajos 237-266.
- Fári Irén 2006: Kecskés István, az I. világháborús rokkantak pártfogója, Szeged – Kecskés - telep megszervezője; Múzeumi kutatások Csongrád megyében 2005. 345-352. Szeged
- Markos Gyöngyi 2014: Egy városrész születése. Szeged Kecskés István telep (1924-1944)
- Mészárosné Kotogán Etelka 2002: A Kecskés-telepi kápolna rövid története 1959-től 2002-ig
- Mód László: Útmenti keresztek Szeged telepein. Kézirat
- Novák Ákos 1994: Településfejlődés In: Szeged története 4. Szerk. Serfőző Lajos 212-237.
- Tamasi Mihály 1994: A világgazdasági válság és hatása a város életére In: Szeged története 4. Szeged Szerk. Serfőző Lajos 394-446.
- Újszászi Ilona: A rokkantak jótevőjéről nevezték el Kecskés – telepet. Családi legendárium. Délmagyarország, 2001. febr.24.
- Vass Erika 2007: A ferencesek közösségformáló szerepe Alsóvároson a két világháború között. In: Szemelvények a szegedi-alsóvárosi ferencesek ötszáz éves történetéből. Studia Franciscana Hungarica Magyar Ferences Tanulmányok 1. Budapest-Szeged 109-128.
- Szeged-Csanádi Püspöki Levéltár iratai I. 1. a. ikt. sz. 1674/1928
- MNL Csongrád-Csanád Megyei Levéltárának Szeged Város Tanácsának iratai
- Sokan nincsenek már közöttünk, akik személyes visszaemlékezéssel segítették munkámat 2011-2014 között: Kojedzinszky Richárdné (1930-2018); Mészáros Istvánné Kotogán Etelka (1930 - 2016); Nyári Józsefné Varga Adél (1922 - 2017); Szabó Lászlóné Csonka Éva (1936); Szűcs Ferencné Csala Margit (1929 -2017) Tombácz Lajosné Ótott Julianna (1921 - 2017); Tombácz Mária (1945)

FOTÓK:
A HŐSÖK KERESZTJE

A KŐBŐL KÉSZÜLT
EMLÉKMŰ
KÖZÉPPONTJÁBAN A
HÁROM LÉPCSŐN ÁLLÓ
120X120 CM-ES
TALAPZAT,
RAJTA A KERESZTRE
FESZÍTETT JÉZUSSAL

Szeged
Szeged Megyei Jogú Város

